

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι

Χίλια όκτακόσια κι' έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τά συνειθισμένα.

Τών δρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμύς τήν έδραμάδα — μόνον μη φορά θέ βγαίνει,
κι' όταν έχοντάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητής θέ έχωμαι — γιατί λεπτά δεν έχωμαι,
και' όταν Αθηνών τήν πόλιν — και' εις τήν άλλοδαπήν,
και' εις τήν 'Ελλάδα όλην — δίγως νάκις κι' έντροπήν,
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δάδεκα και' μόνο.

γιά τά ένα όμως μέρη — δεκαπέντε και' 'στό χέρι.
Κι' ένα άλλο έν κρατή — γινεις συνδρομητής,
κι' όποτε τον παρά δίν' είδες — θα τον φέγ' ματσο φίδ.
Γράμματα και' συνδρομαί — άπ' εσθείς προς έμέ.
Γιά τή σάρα και' τή μέρα — κάθε φύλλο μη δάδεκα.

Τού μηνός Νοεμβρίου τριάντα,
ύψωμος 'στό χρυσάφι κι' εις πάντα.

Πούντος τρακόσα έξι,ντα τρία,
Νομισχεδίων σφών σαρταί.

Περικλέτος, Φασουλής, σ' ένα πάλλο τής Βουλής.

Φ. Νά! ό Κυκλάδιον Βουλευτής 'στό βήμα ήμιλεί...

Π. Άκούς τί λέει;

Φ. Πρόσξες 'στά λόγια του πολύ.

Πώ! πώ! γιά τού μουρλούζηδες τής Συρας πόσα φάλλει!

Θεί μου, τί κατάστασις και' τί μεγάλο χαλί!

Τι καταχρήσεις, Περικλή, 'στά κάρβουνα κι' εις δια...

κι' έν τούτοις οι μουρλούζηδες δεν 'τίναξαν τά κώλα.

Οι σουκαράδες δανισταί, πού εινε γιά σαμάρια,

κατίσχισαν τά έπιπλα κι' αύτά τά καλαμάριχ.

και' τού μελάνι μοναχά τούς έφθασαν ίσαί

κί τού μουντζουρώνωνται μ' αύτό οι Άτμισποικί.

Π. Θεί μου, τί κατάστασις!..

Φ. Άκόμη λέει κι' άλλα

κι' 'ώς φαίνεται θέ έχωμαι τρεχάματα μεγάλα.

Π. Ό Δελιηγώργης, Φασουλή...

Φ. Άρχίζει νιόν δράμα...

ήμθαίει με κατάνειν του Μόνσων ένα γράμμα.

Είξίμεις πώς ό Πρεσβευτής τής φίλης Βρεττανίας,

πού τούς μουρλούζηδες κτυπά μετά πολλής ακνίας,

άνήγγειλεν, ως λέγεται, εις τόν Σαλισδοουρί

πού τού λουρές πού δίδεται από τόν Θεωρή

'στής Συρας τούς μουρλούζηδες ως συνδρομή του κράτους

μικράζεται εις Βουλευτάς τά μαλα Κερδονάτους.

Π. Πιστεύεις τέτοια πράγματα;

Φ. Πά! πα! Θεός φυλάξει!..

Και έν ή Δύσις καθ' ήμάν διόλαχρος ορμαίξη

και' έν γραφών χειρότεραις εις βάρος μας 'ντροπαίς
τόν ουρανό τόν καθαρό δέν σμαζών αστραπαίς.

Π. Γηούχα του Μόνσων!..

Φ. Γηούχά του, πού θέλει να μας 'βρίση

και' όδω Έγγλέζων άχραυ δέν ξέρει να χωρίση.

Π. Ό Δελιηγώργης ήμιλεί και' τούρξαται να κλαίξη...

Φ. Ό Μόνσων μας ζητεί παρτόν γιά όσα έχμ γραφει.

Π. Ζήτω του Μόνσων!..

Φ. Ζήτω του και' άλλη μιά φορά.

Π. Ό Ράλλης τώρα ήμιλεί και' λέει σοβαρά.

Φ. Άκουσον, άκουσον, μαρι, τί κτύπημα όρμύ!...

λέγει πώς διασφραίται τής χώρας ή τιμή,

πώς ό κλεινός Πρωθυπουργός, πού μ' αγγίλων περιστέρεται,

τήν καθεμιαν πώχουσις μεγάλως άποστρέφεται,

και' δι' αύτό εις τά ριχά δέν θέλει να μας πνιξη,

μηδι πτωχούς τούς παστραικούς τής Συρας να κηρύξη,

μηδι 'στό χαρτοπαίγνια δέν βάζει όδούλου χέρι,

μηδι ποτί με κίκαϊον τού κλεινίαι βουλοκίρι,

γιατί τού έθνος χάνεται χωρις κανένα λόγο

έν λείψων οι μουρλούζηδες κι' άφίσωμ τον τ'όγο.

Π. Αυτά πού λέει, Φασουλή, έν ειναί κηλεκίθη.

Φ. Ό κίριος Πρωθυπουργός ήθιμωσε 'στ' αλήθειαι.

Π. Πώ! πώ! ποδοκροτήματα!..

Φ. Ό Πρόεδρος θυμώνει.

Π. Τι λέει ό Πρωθυπουργός;

Φ. Τόν Ράλλην κηρυκνόνει.

Και ποιος ξένος Ὑπουργός ποτέ θά δυνήθῃ
εἰς τὰ καλὰ καθύμεινα νὰ μᾶς ἐπιβλήθῃ ;
Και τίς λοιπὸν Πρωθυπουργός κραταιοῦται κράτους
'μπορεῖ νὰ δώσῃ προσταγὴν σ' ἕνα τὸν Κερδονάτου ;
Ἐγὼ ποτὶ ἀκράσιν νὰ δώσω εἰς κανίνα,
ἔγω ποτὶ 'στὸν Σώλοθουρὸν νὰ κάμω τὸν αὐγίνα,
ὅπου 'μπορῶ τὰς σχέσεις του εἰθὺς νὰ διαρρήξω
καὶ τὸ κομμένο χεῖρ μου 'στὰ μούτρα του νὰ εἰξώ ;
Ἐγὼ ποτὶ νὰ φοβῆθω τὸν Σώλοθουρὸν νὰ χάξω,
πὺ νὰ χερταίω ἕμαξ μετ' ἄλλα μανάχα,
κ' ἄντι σὰν πρῶτα κόρχουρὸν νὰ λέγουν ἐν λαχάνεις
σήμερ' ἄντι τοῦ κόρχουρὸς φωνάζουσι 'Διληγάνθησ' ;
Τί μετ' ὃν Μόνων ἕκαμα ἕνας Θεὸς τὸ ξέρε...
ὁ ἰδικὸς μου τραχῆλος ἑγγὼν δὲν ὑποφέρει.
Π. Ἄμμ' ἔτσι πὺς τα, Θόδωρε, νὰ σὲ τραμαζουὺν οἱ καὶ
κ' ἡ λυπημένη μᾶς καρδιὰ νὰ γίνῃ περιβόλι.
Φ. Γερά σου, ἀσίκη Θεοδωρή... τὸ στόμα σου ν' ἀγιάσῃ...
αὐτὸς ὁ Μόνων 'κόντεψι εἰς τὴν νὰ μᾶς σκάσῃ.
Καλὰ τοὺς τὰ 'κοπάνεις... τοὺς 'πῆρες τὸν ἄερα...
Π. Νά ! νά ! κ' ὁ Μαυροκέφαλος φωνάζει ἀπὸ πέρα.
Φ. Ἀκούσατε, ἀκούσατε...
Π. Τί λέει ;
Φ. Ἀπορεῖ...
πὺς τόσος λόγος γίνεται περὶ Σαλιοθουρῶν,
ἐνὸς Ἑγγιζίου ἀκανοῦς, μηδαμινῶ ἀνθρώπου,
καὶ καίει ρόλον καὶ αὐτὸς ἐπιφανοῦς προσώπου.
Π. Καλὲ τί λόγος !... βίβαια... δικαίως ἀπορεῖ...
ἔμπροσθ' ὅτ' ὁ Μαυροκέφαλος κωτῆξ' Σαλιοθουρῶν ;
'Ὅλ' οἱ Μυλλέρου, ἀδελφεῖ, καὶ οἱ Σαλιοθουρῶδες
ἔμπροσθ' ὅτ' ὁ Μαυροκέφαλος μού φαίνοντα μαριδες.
Φ. Ἀκούς ἐκεῖ Σαλιοθουρῶν καὶ μασκαροκαμώματα ! ...
αὐτὴν ! πὺς τὰ σιγαίναται τὸν Ἀγγλων τὰ ὄνοματα.
Μά νά ! κ' ὁ Κωνσταντόπουλος παρλάρει ὁ σορός
κ' ὁ Διληγάνθησ, Περικλῆ, ἀκούει κεκυφός.
Π. Τί λέει ;...
Φ. Ἀκουσον καλῶς... περὶ τιμῆς φωνάζει
καὶ τοῦ Ζαήμη τοῦ βωβου τὴν κάπα ξενιτίζει.
Π. Κ' αὐτὸς τί λέει ;
Φ. Τὸ σιγαῖν τὸ θεωρεῖ καθήκον...
αὐτὸς, μαρὲ, κατήντησι ὁ Μούτος τῶν Πορτίκων.
Π. Πῶ ! πῶ ! ποδοκροτήματα καὶ γδοῦπος σμερδαλέος.
Φ. Νά ! ὁ Κυκλάδων Βουλευτῆς, ὁ τῶσον θαρραλέος,
τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ζητεῖ νὰ ξαναλόσῃ...
Π. Νά ! κ' ὁ Πετοσάλης, Φασουλῆ, μετ' ὁ κομψὸ του μούσι.

'Αμὰν, φωνάζει, βρε παιδιὰ, γὰρ τὸ Θεὸ σταθῆτε,
τῆς τῆρις τοῦ Πρωθυπουργοῦ ὀλίγον σεαυθῆτε.
Φ. Χριστὸ καὶ Παναγία μου... μετ' αἰεὶ ριπιτεῖ...
ἀγριμεμένη, Περικλῆ, κωτῆξω τὸν Πετριῶν.
Π. Ἀγριεῖ 'στ' ἀληθινὰ... βαβαὶ τῆς δυστυχίας !...
κ' αὐτὸς ὁ λογιώτατος ζητεῖ μονομαχίας.
Φ. Πετριῶν λογιώτατα, γὰρ ἔλα 'στὰ σωστά σου,
γιατὶ νομίζω πὺς φοβῆξ' δὲν πᾶνον τάρματά σου.
Π. Ἐλαῖον' ἡ συνειδήσις χωρὶς κανυξὴ νὰ γένη,
ἀλλ' ἔχι... νά ! ὁ Πράδουρὸν τὸν κώδωνα σημαίνει.
Φ. Καινούρια συνειδήσις κ' ὀχλοβηὶ μεγάλη...
Π. Πῶ ! πῶ !
Φ. Σκαμῶς κ' ὁ Θόδωρος 'τακώθῃ μετ' ὃν Ράλλη.
Π. Καὶ τί τοῦ λέει ;
Φ. ἴτασι σὺ, πὺ ἔρχεσ' ἔμπροστά μου
καὶ πρεπιτῶς ἀρμισιοθῆτις τὰ δικαιώματά μου ;
Π. Κ' ὁ Ράλλης, βρε, τί ἀπαντᾷ 'στὸν πρῶτο Κερδονάτου ;
Φ. Καρῶνι σὺ κ' ἔγω αἰγὴ μετ' ἄερα γεμάτο.
Π. Βλέπω τὸν Φαρμακόπουλο... πυρῶδες βλέμμα ρίπτει
κ' ὡς αἰλιουρος μαινόμενος 'στὸν Ράλλην ἐπιπίπτει.
Φ. Βαστάτε τον, μαρὲ παιδιὰ, κ' αὐτὸς δὲν χωρατεύει...
σταμάτα. Φαρμακόπουλε... τί λόξα σὺ κατέβῃ ;
Π. Ἄν 'θώμοσι ὁ θεὸς σου μὴ γίνωσι ὀμῶς.
Φ. Τοῦ θεοῦ σου ὀργήγορα τοῦ φέγγει ὁ θυμός.
Π. Ἄμὰν μὴ γίνῃ φονεῖ...
Φ. Χριστὸ καὶ Παναγία !...
Π. Ἀλήθεια, βρε, ὁ Βασιλεὺς πὺς ἔχει εὐλογία ;
Φ. Τὸ ἔμαθα, βρε Περικλῆ, μετ' ἄερα μου πολλὴν
κ' εἶθε ν' ἀκούσῃ ὁ Θεὸς κ' ἔμετ' ὅτ' ὁ Φασουλῆν
νὰ κόβῃ τῆς ἡμέρας σου νὰ τοῦ τῆς δίνῃ χρόνια
καὶ διαδόχους νὰ ἰδῇ κ' ἔργονον του ἐγγόνια.
Π. Ἐγὼ θαρρῶ καλλίτερο νὰ κόβῃ τῆς 'δικίας σου.
Φ. Σὺ φθάνει ὅσο ξήσας καὶ εἰς αὐτὸ ἀρτίσου.
Π. Μετ' ὃν χρυσοῦ τὸ σῆμα καὶ τὰ δεινοπαθήματα
πολλὰ 'στὴ Μπόρσα ἔμαθα πὺς βράζουσι ἐξανθήματα.
Φ. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἄς ἔλθῃ κ' ἐφ' ἡμᾶς
πρὶν οἱ ἐξανθήσωμεν ἀπὸ τὰς πληρωμάς.
Μά τώρα πῆμε, Περικλῆ, πρὶν ἔυλο νὰ σουλῆψῃ,
καὶ ἔρπει τὸν Θόδωρο μονάχος του νὰ ρεῖψῃ.
Π. Αὐτὸς μετ' ὁ κεφάλι του παθαίνει καὶ παιδεύεται
κ' ὅλε μ' Ἐγγιζίου, Φασουλῆ, πηγαίνει καὶ μπεραύεται.
Φ. Μετ' ὃς Ἐγγιζίου 'χάθηκα κ' ὁ μέγας Ἰακωβίου...
Π. Ὅρσι λοιπὸν τρεῖς γχοτουκίξις καὶ μία περιπέλον.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμοῦ μας τὸ κεφάλι.

Ἵσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὀμειλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταυτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὁ, τι μᾶς ὀφείλου.

Ἵστις δ' ἀνήρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερόν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
καὶ ὅτῃς Ἐστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.